

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 15. januar 2009
Kontor: Sundhedspolitisk kt.
J.nr.: 2009-12180-87
Sagsbeh.: tk
Fil-navn: Dokument 5

**Besvarelse af spørgsmål nr. S 891, som medlem af Folketinget
Morten Messerschmidt (DF) har stillet til ministeren for sundhed
og forebyggelse den 8. januar 2009**

Spørgsmål S 891:

"Har ministeren kendskab til reelle problemer i forbindelse med udveksling af organer på tværs af EU's grænser, der berettiger det forslag, som Kommissionen har fremlagt til regulering heraf (KOM(2008)818)?"

Svar:

Jeg har anmodet Sundhedsstyrelsen om bidrag til brug for besvarelsen. Sundhedsstyrelsen har i den anledning oplyst, at når der sker udveksling af organer imellem to eller flere lande, så sker det, når det ene land har et overskudsorgan, hvilket vil sige, at landet ikke selv kan anvende organet, fordi der ikke findes en egnet/matchende modtager indenlands.

Der findes derfor imellem en række lande – bilateralt eller i organisationer af lande – aftaler om, at man i tilfælde af overskudsorganer, tilbyder disse til de lande der findes aftaler med, og der foregår således en 'udveksling' af organer imellem aftalelandene, som også kan gælde særlige situationer, hvor der kan udveksles organer til særligt akutte patienter. De lande, som ikke har indgået nogen aftaler med andre lande, udveksler kun få eller ingen organer.

Danmark har aftaler med de øvrige skandinaviske lande igennem Scandiatransplant-samarbejdet, som omfatter alle fem nordiske lande. Eurotransplant er en anden udvekslingsorganisation bestående af syv EU-medlemslande.

Med den i alle lande eksisterende mangel på organer er der en fordel i at kunne udveksle organer imellem landene, og så længe ikke alle landene i EU har sådanne aftaler, er der overordnet tale om et ikke uvæsentligt uudnyttet potentiale af overskudsorganer, som ikke bliver anvendt, samtidig med at ventende modtagere i nogle tilfælde ikke kan få et egnet organ. På samme tid både en mangelsituation og en overskudssituation, hvor organer går til spilde.

For at lave aftaler om udveksling med andre lande, er det et naturligt krav, at de lande, der indgår aftaler, har fælles standarder, herunder samme kvalitet og registreringspraksis – eksempelvis at det altid skal være muligt at finde tilbage til, hvem der er donor for hvert enkelt transplanteret organ, hvis der skulle opstå problemer.

Det aktuelle direktivforslag fra Kommissionen, skal således bl.a. ses i lyset af, at en række EU-lande ikke har sådanne udvekslingsaftaler, og at det er hensigten med direktivet at få flere lande til at indgå sådanne aftaler samt opnå en højere og mere ensartet kvalitets- og registreringsmæssig standard, med deraf følgende øgning i antallet af organer.

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger.